

kring van de meest ervaren leden der Staten-Generaal en het zal zich de steun moeten verschaffen van een aantal vooraanstaande Nederlanders.'

Aldus Vorrink in januari '41 tot de regering te Londen. Maar hoe kreeg hij zijn denkbeelden aan haar voorgelegd? Hij had geen verbinding met Engeland. Twee maanden later, eind maart, voegde hij aan zijn memorandum een eerste 'aanvulling' toe waarin hij zich, scherper nog dan tevoren, uitliet over 'het merendeels slappe en abstracte karakter' der Radio-Oranje-programma's (geen woord over de Februaristaking! 'Al waren er maar drie minuten aan de historische staking gewijd geweest!') – waarschijnlijk was dit alles gevolg van 'het gebrek aan voldoende concrete informatie's', maar daarom was dit falen niet minder betreuenswaardig.¹ Over de maatregelen om het 'vacuum' op te vullen, dacht Vorrink nu wat optimistischer: een 'comité van openbaar welzijn, bestaande uit vooraanstaande Nederlanders van alle gezindten en richtingen', was, schreef hij, 'in gevorderde staat van voorbereiding' en met leden van dit comité hielden de leiders van een 'semi-militaire organisatie' (de OD) regelmatig contact.

Vorrink maakte van zijn memorandum plus aanvulling een aantal afschriften die evenmin als het oorspronkelijke stuk gesigneerd werden. Eén van die afschriften kwam bij zijn Amsterdamse partijgenoot J. Bommer terecht en Bommer gaf dat exemplaar begin mei '41 aan het Amsterdamse sociaal-democratische oud-gemeenteraadslid dr. B. H. Sajet mee toen deze naar Engeland overstak. Het was evenwel noch aan Bommer, noch aan Sajet bekend dat Vorrink de auteur van het memorandum was – Sluysen die het stuk in Londen in handen kreeg, was er van overtuigd dat Wiardi Beckman het had opgesteld. 'Ik herken zelfs zijn schrijfmachine', zei hij², en spoedig vernamen minister-president Gerbrandy en de koningin dat de belangwekkende beschouwing van Wiardi Beckman afkomstig was.

Vorrink die niet wist dat zijn memorandum Londen bereikt had, zette zijn pogingen voort om het stuk, telkens bijgewerkt, het land uit te krijgen. Zijn 'Aanvulling IV', op 15 juli '41 gedateerd, vormde haast een nieuwe, aparte nota. Weer kreeg Radio Oranje er van langs, zo ook, en scherper nog dan in januari, de Nederlandse Unie waar 'een handjevol autoritaire heren' (Geert Ruygers, Groeninx van Zoelen en dr. Brinkgreve werden genoemd) de lakens uit zou delen; daarnaast brak Vorrink de staf over de secretarissen-generaal ('hebben zich hopeloos geblameerd'), maar aangezien hij inmiddels

¹ Ik was van juli '40 af een der redacteuren van Radio Oranje. De problematiek van de regeringsomroep zal verder behandeld worden in deel 9. ² M. Sluysen, 14 dec. 1956. Het is natuurlijk mogelijk dat het exemplaar dat Sajet meenam, inderdaad met Beckmans schrijfmachine overgetypt was.